

— Право е. Добъръ е дѣдо попъ,—каза Грозданъ.—
И азъ него търся. Не е ли въ кѣщи?

— Кого, попа ли търсишъ?

— Него. Трѣбва ми много.

— Въ кѣщи го оставихъ. Щѣше да отива въ черква.

Иди, иди, ще го сваришъ.

— Не бързамъ толкозъ. Щомъ ще ходи на черква,
и ще го намѣря тамъ.

— То и азъ трѣбва да ида,—каза дѣдо Недко.—Ходихъ вчера, но пакъ искамъ да отида. Ходятъ всички.

И какво не приказватъ сега за иконата.

— Знамъ. Приказватъ. Кое е лъжа, кое е истина,
не можешъ разбра.

Дѣдо Недко изведнажъ трепна, нѣкакво вдъхновение проясни лицето му.

— Всичко е възможно, Гроздане! — таинствено и
низко заговори той. — Всичко. Мене ако питашъ — азъ
вѣрвамъ. Вѣрвамъ, вѣрвамъ!

Набързо дѣдо Недко разказа какъ бѣше написалъ
иконата си и видѣнието, което бѣше ималъ. Вълнението
му растѣше и неволно прѣминаваше и у Гроздана.

— Видѣхъ го,—говорѣше той. — Видѣхъ го тѣй, както
виждамъ тебе. Колко бѣше благъ! Колко бѣше кроткъ!
И какъ ме гледаше Той, — утѣшителтъ, милостивиятъ...

Дѣдо Недко пакъ се разплака. Грозданъ слушаше
унесено. Ясно изпъкна прѣдъ него иконата тѣй, както
бѣше я видѣлъ въ оная страшна нощъ. Видѣнието, за
което говорѣше дѣдо Недко, бѣше собствено негово
видѣние въ тая минута. Той се вълнуваше самъ и тѣй
силно, че ако дѣдо Недко бѣше по-досѣтливъ, щѣше
да го забѣлѣжи.

Прѣзъ двора минаваше попъ Стефанъ. Той отвори
вратника и пое улицата къмъ черква. Загледанъ прѣдъ
себе си, той не забѣлѣза Гроздана и дѣда Недка.